

Katedra scenáristiky a dramaturgie

Posudek teoretické diplomové práce – bakalářské x / magisterské

Autor/ka práce: Josef Kokta

Název práce: Řeckost, absurdita a podivnost. Filmový styl režiséra Yorgose Lanthimose

Posudek vedoucí/ho práce

Posudek oponenta/ky x

Autor/ka posudku (jméno, příjmení, pracoviště): Marek Vajchr, KSD

Hodnocení obsahu a výsledné podoby teoretické diplomové práce:

Vhodnost zvoleného cíle a přístupu práce.....A.....

Relativní úplnost zpracované literatury ke zvolenému tématu.....B.....

Schopnost kriticky vyhodnotit a použít odbornou literaturu.....B.....

Logičnost struktury práce, souvislost jejich kapitol a jejich proporce.....A.....

Jazyková a stylistická úroveň práce.....A.....

Dodržení citační normy (pokud se v textu opakovaně vyskytují přejaté pasáže bez udání zdroje, práce nemůže být doporučena k obhajobě) ...B.....

Obrazové přílohy v dostatečném rozsahu, oprávněnost a vhodnost příloh, grafická úpravanejsou přílohy.....

Původnost práce, přínos k rozvoji oboru.....A.....

Celkové hodnocení diplomové práce (A-F)A.....

(vysvětlivky hodnocení: A = výborný výkon převyšující daná kritéria, B = nadprůměrný výkon s minimem chyb, C = průměrný výkon s přijatelným počtem chyb, D = přijatelný výkon s větším počtem chyb, E = výkon vykazující minimální naplnění kritérií, F = nepřijatelný výkon)

Doporučení:

Vlastní slovní hodnocení teoretické diplomové práce obsahuje odstavec shrnující obsah práce a její závěry; rozvádí detailněji hodnocení dílčích kritérií uvedených výše, zejména zdůvodnění známek D, E, F; vyzdvihuje přednosti práce, zvláště v případě hodnocení A, B; formuluje otázky, k nimž se student/ka musí při obhajobě vyjádřit; na závěr uvádí jednoznačné vyjádření, zda autor prokázal či neprokával schopnost samostatné tvůrčí činnosti ve své oblasti výzkumu, zda jeho práce splňuje či nesplňuje požadavky standardně kladené na diplomové práce, zda vedoucí/oponent práci doporučuje či nedoporučuje k obhajobě a jakou známku navrhuje. Slovní hodnocení má typický rozsah 1 normostrany; v případě práce bez výtek může být i kratší. U prací, kde není co vytýkat, je namísto položit doplňující otázku ve smyslu, kam by uchazeč pokračoval v dalším výzkumu.

Vlastní slovní hodnocení teoretické diplomové práce:

Jak Josef Kokta [=JK] konstatuje v úvodu, o díle Yorgose Lanthimose doposud nevznikla ucelenější teoretická práce v českém jazyce. První otázka, kterou bych chtěl v rámci obhajoby JK položit, zní: Jak je to možné? Máme snad málo absolventů filmovědných kateder a odborných periodik? Anebo jsou důvody českého nezájmu o světově proslulého řeckého režiséra jiné a hlubší?

Přednostmi práce JK jsou přehledná a logická hierarchizace témat, nespekulativní věcnost výkladu a induktivní postup od zevrubného rozboru stylistických složek čtyř vybraných filmů k podloženým závěrům o chronologickém vývoji Lanthimosovy autorské poetiky. Prolegomena vlastního rozboru tvoří zařazení režisérovy tvorby do historicko-společenského kontextu a její souvislost s fenoménem „divné řecké vlny“, což je pro JK příležitostí k obecnější úvaze o historickém fenoménu filmových „vln“, které se často zdají být spíše produktem nezáměrné souhry vnějších okolností a publicisticko-propagačních schémat než programovým výtvořem skupinové snahy tvůrců, kteří jsou k vlně přiřazováni.

JK představuje a zdůvodňuje zvolený metodologický přístup, jímž je neoformalistická analýza filmového stylu se zvláštním přihlédnutím k teorii fikčních světů. Volba takto zacílené metody dává vzhledem k předmětu rozboru dobrý smysl: divák

Lanthimosových filmů je při prvním setkání s nimi vyveden z míry znepokojivou, mnohdy až bolestně iritující podobou zobrazeného světa řídicího se zvláštními, neosobně krutými a na první pohled zcela neprůhlednými pravidly. JK přesvědčivě ukazuje, že plodnější než snaha rovnou zjišťovat, čím se svět Lanthimosových filmů liší od našeho běžného světa a co tato odlišnost nebo shoda může „znamenat“, je pokus o popis jeho vnitřních pravidel a zákonitostí, které vytvářejí mnohotvárnější významový komplex, než jakým by byla prvoplánová karikatura či jednorozměrná perzifláž světa „našeho“. Chování a činy Lanthimosových postav se mohou z našeho pohledu jevit jako nemotivované, bizarní a děsivé; ve fikčním světě jeho filmů řídicím se zadanými „systémovými pravidly“ však zpravidla lze vydedukovat jejich „logické“ zdůvodnění. Tento základní aspekt, který tu načrtáváme jen v maximální zkratce, JK osvětluje prostřednictvím řady konkrétních rozborů stylistických aspektů reprezentativního výboru čtyř Lanthimosových snímků. Ukazuje jimi zároveň, že se v režisérově díle setkáváme jak se stylovými konstantami, které již pospolu vytvářejí nezaměnitelný režisérův trademark, tak s vývojovými proměnami jeho témat a postupů. Na první otázku, kterou si divák při setkání s Lanthimosovými snímky nemůže nepoložit, totiž „na co se to vlastně dívám“, dává JK práce vynikající odpověď.

Ta ovšem provokuje další otázky, zejména: nakolik a v jakém smyslu může být Lanthimosův krajně osobitý styl inspirativní pro jiné filmové tvůrce, aniž by se stali jeho neinvenčními epigony? A vnímá JK tuto otázku jako osobní?

Práci JK doporučuji k obhajobě, navrhuji hodnocení stupněm A.

Datum: 30. 8. 2019

Podpis:

